

Gemeente van Christus,

"Het hart" is in overdrachtelijke zin de plaats waar onze gevoelens zetelen. "Je hart luchten" heeft dus alles te maken met het delen van bepaalde gevoelens die jou bezighouden. Het gaat dan niet om een intellectueel gesprek, hoe boeiend dat ook kan zijn. Ook niet om het overtuigen van de ander. Maar om het uiting geven aan je gevoel.

Je hart kan zó vol zijn van een bepaald gevoel dat je het wel móet delen met een ander. Dat kan zijn uit eigenbelang: hopelijk kan de ander jou helpen beter om te gaan met wat jou zo bezighoudt. Jouw verdriet. Jouw rouw, bijvoorbeeld.

Het kan ook zijn dat je de ander deelgenoot wilt maken van waar jij zo vol van bent.

In een van mij vorige gemeenten had ik een (overigens zeer sympathieke) collega die zó vol was van zijn eigen geloofsbeleving, dat hij wel tegen mij zei: "Reinier, ik wil jou zo graag geven wat ik heb!" U voelt misschien wel aan, dat we ons hiermee op glad ijs begeven. Want hoe goed de bedoeling van deze collega ook mocht zijn, ik ervoer het als een miskennis van mijn eigen geloofsbeleving.

Dat neemt niet weg dat iets soortgelijks aan de hand is in onze schriftlezing van vanochtend. Het is een klein gedeelte van de allereerste preek uit onze kerkgeschiedenis. Het Pinkstergebeuren heeft net plaatsgevonden. Met die tongen van vuur en de omstanders die de leerlingen van Jezus allemaal in hun eigen taal horen spreken. Het zal allemaal niet zo goed verstaanbaar zijn geweest, want sommige mensen vermoeden dat deze leerlingen al vroeg aan de wijn hebben gezeten en dronken zijn.

Dan neemt Petrus het woord en hij spreekt alle omstanders toe. Hij houdt zijn allereerste preek. Een Pinksterpreek. Hij - en ook de andere leerlingen - zijn zó vol van wat er zojuist met hen gebeurd is, dat ze er wel over móeten spreken. Ze willen de mensen om hen heen zó graag laten delen in wat ze zelf hebben ervaren!

Waar ze zo vol van zijn?

De kern van het hele verhaal zit, in mijn beleving, in vers 24: "God heeft Jezus tot leven gewekt en de last van de dood van hem afgenomen, want de dood kon zijn macht over hem niet behouden."

Die allereerste Pinksterpreek gaat dus over de betekenis van Pasen. Die betekenis van is doorgedrongen, doorgebroken naar de leerlingen van Jezus. En precies in dit gebeuren zit in mijn beleving het grootste Godswonder uit de geschiedenis van de kerk. Kijk alleen maar eens naar Petrus zelf: met de dood van Jezus waren al zijn dromen aan flarden gescheurd. De hemel kleurde gitzwart toen Jezus stierf. De aarde beefde. Alle grond onder zijn voeten weggeslagen, - zo moet Petrus zich gevoeld hebben. En met hem alle anderen die Jezus hadden gevolgd.

Hun gevoelens van verdriet en verbijstering hadden ze met elkaar gedeeld. En mede daardoor groeit er dan in de tijd na Pasen langzaam maar zeker iets, iets ongrijpbaars, onverklaarbaars. Een vermoeden dat zich misschien aanvankelijk aarzelend aankondigt...en nu, in Jeruzalem, ineens voluit is doorgebroken:

Het besef dat alles waar Jezus voor stond en voluit voor was gegaan en waar hij op vertrouwd had, héél de weg die hij was gegaan, niét was doodgelopen in zijn graf. Maar dat de liefde en het licht van God die in hem gestalte hadden gekregen, sterker zijn dan alle duistere wolken die het leven van mensen kunnen overschaduwen. Dat het Gods bedoeling is voor ons leven dat we tot bloei zullen komen. En lief zullen hebben. Dat daarin de zin van ons bestaan is gelegen. En dat dat - hoe zwart en hard de wereld ook kan lijken - nooit te vergeefs zal zijn.

Dat alle vormen van liefde voor eeuwige bij God geborgen zijn. Dat Licht het laatste woord heeft.

Het is dit besef dat is opgebloeid in de harten (!) van de leerlingen. Niét in hun verstand! Want waar het hier om gaat valt met ons verstand niet te beredeneren. Integendeel: het druist juist volledig tegen ons verstand in. Maar het is een intuïtie, een geloofsvertrouwen dat groeit in het hart. En het hart van Petrus is er zó vol van, dat hier vandaag overstroomt. Hij wil zielsgraag dat al die mensen die daar om hen heen verzameld zijn er ook in zullen delen.

Omdat als jij gaat leven vanuit dát vertrouwen, jouw eigen leven er ineens heel anders uit gaat zien. In een heel nieuw licht komt te staan. En als jij van daaruit durft te gaan leven, zul je ook voor de mensen, de wereld om je heen, van betekenis kunnen zijn.

Het maakt een wereld van verschil: of je leeft vanuit een basale angst/onzekerheid, of vanuit een basaal vertrouwen: dat wat er ook gebeuren mag, jij nooit uit Gods hand zult vallen.

Dat de dood niet uitwist hoe jij van betekenis bent geweest. Hoe jij geleefd hebt. Dat dat niet teloor gaat. En dat ook jijzelf, wat jouw wezen uit heeft gemaakt, niet teloor gaat.

Daar gaat het over, in dat uitgebreide citaat uit Psalm 16, dat Petrus aanhaalt. Die psalm wordt toegeschreven aan koning David (maar is zeer waarschijnlijk van veel latere datum). Een mooi citaat voor deze Pickwickdienst, omdat hierin ook de psalmdichter zijn hart lucht: "...mijn hart verheugt zich en mijn tong jubelt van blijdschap!" Waarom? Omdat God hem niet zal overleveren aan het dodenrijk en zijn lichaam niet tot ontbinding zal overgaan. (27).

Volgens Petrus heeft David het hier niet over zichzelf, maar over de Messias, die komen zal. Een "zoon van David": Jezus van Nazareth. Dat kan wel wat vragen oproepen: of de psalmdichter hiermee wel recht wordt gedaan.

En hoe wij tegen dat "lichamelijke" aspect van de opstanding aankijken. Hoe belangrijk dat al of niet voor ons is, als wij nadenken over "opstanding" en over wat wij ons voorstellen (voor zover dat al mogelijk zou zijn) bij "eeuwig leven" of "eeuwig geborgen zijn bij God". Of jouw lichaam daar al of niet bij hoort. Daar zal ieder van ons zelf een antwoord op moeten geven.

Dat zelfde geldt voor de vraag waarmee we deze overdenking gaan besluiten. Dat is een spannende, vind ik: als het gaat om jouw eigen geloofsbeleving, waar is jouw hart dan zó vol van, dat het als het ware overloopt? Dat je het graag met anderen zou willen delen?.....

Onze gemeente bevindt zich in een vleugel van de kerk bevindt, waarin we niet zo "mededeelzaam" zijn, als het over ons geloof, onze beleving daarvan gaat. We zijn niet zo van het getuigend als in de meer evangelicale - of Pinksterkringen.

Misschien realiseer je je vanochtend wel dat je het heel lastig vindt om onder woorden te brengen waar jouw hart zo vol van is, als het gaat om jouw geloof.Is het wel ergens "vol" van?!

Laaien jouw geloofsvlammen hoog op.....of is het meer een waakvlammetje?

Ik merkte afgelopen week toen ik over deze vraag nadacht, dat het een heel zinvolle oefening is om je eigen antwoord erop te vinden: waar is mijn hart vol van, als het gaat om mijn geloofsbeleving? Zo vol, dat ik er iets van met anderen zou willen delen. Niet opdringerig, natuurlijk. Of om anderen te willen overtuigen. Te "geven wat ik heb." Omdat die ander niet goed genoeg gelooft. Maar inderdaad: om met elkaar - wederzijds - te delen. Wat je inspireert, of troost. Innerlijke vrede schenkt.

Twee dingen kwamen bij mij naar boven, toen ik hier over nadacht. Allereerst een kort gesprekje dat ik een tijdje geleden had met Tenkei roshi, de Zenmeester in Uithuizen.

Hij zei: "In religieuze tradities zijn er bepaalde grote vragen waar je nooit een antwoord op krijgt. Ik heb me daarom voorgenomen om die vragen niet meer te stellen." Daar moesten we allebei smakelijk om lachen. Maar er zit veel wijsheid in die woorden, heb ik gaandeweg gemerkt.

Als het gaat over dingen als de vraag "waar alles vandaan komt, hoe alles ontstaan is", en ook over onderwerpen als opstanding en eeuwig leven, heb ook ik me voorgenomen om bepaalde vragen niet meer te stellen. Of die opstanding al of niet lichamelijk is, bijvoorbeeld. Of hoe alles is ontstaan.

Als tweede kwam bij mij naar boven een klein stukje uit de bijbel dat me door de jaren heen steeds dierbaarder wordt. En me steeds meer innerlijke vrede schenkt: een paar verzen uit Prediker 3. Waarin aan de ene kant gezegd wordt dat er voor alles wat er gebeurt, voor alles wat mij als mens kan overkomen, een tijd is. Dat het er allemaal bij hoort: van grote vreugde tot diepe ellende. Van tijden dat je de wind in de zeilen hebt tot aan ruwe stormen die mogen woeden.

Alles hoort er wezenlijk bij.

Maar daar voegt Prediker vervolgens iets ontzagwekkends aan toe: "Alles wat God doet, zo heb ik vastgesteld, doet hij voor altijd. Daar is niets aan toe te voegen, daar is niets aan af te doen. God doet het zo dat wij ontzag voor Hem hebben. **Wat er is, was er al lang; wat zal komen, is er altijd al geweest. God haalt wat voorbij is altijd weer terug."** (Pred.3: 14-15)

En zo heb ik mijn hart naar jullie toe gelucht.

Het zou heel mooi zijn als jullie dat naar elkaar toe zouden doen.

Straks, onder de koffie, buiten op het gras.

Of later, als je elkaar weer ontmoet.

Amen.